అనుబంధాలు, ఆత్మీయతలు, అనురాగాలు, ఆప్యాయతలు, బాధ్యతలు...
ప్రేమకి ప్రత్యామ్నాయాలు కావు. ఈ పదాలన్నింటికీ మధ్య ఒక లంకె ఉంటుంది.
ఆ లంకెలన్నీ కలిపితే ఒక దండలా మారి అది ప్రేమకు దోహదపడుతుంది.
ఏ ఇద్దరి మధ్యా...అది భార్యాభర్తలైనా సరే ఈ దండ లేకపోతే అది ప్రేమగా
రూపుదిద్దుకోదు. ఇవేవీ లేని సంసారం, ఒకే ఒక్క ప్రేక్షకుడు ఉన్న
సభలో ఏకపాత్రాభినయం చేసినట్లు ఉంటుంది. ఇద్దరూ ఆస్వాదిస్తే అది అద్వితీయం.
అది లేకపోతే అనే ఊహకు మరో సమాధానం ఈ కథ.

కొట్టం రామకృష్ణారెడ్డి

3

నేను... తను... అతను

చారి పి.ఎస్.

గుమ్మంలోంచి అడుగు బయటపెట్టబోతూ చూశాను... అల్లంత దూరం నుంచి చెయ్యి ఊపుతూ ఉత్సాహంగా వస్తున్న అతన్ని చూసి ప్రతిస్పందనగా తనూ చెయ్యి ఊపింది నా భార్య. తన కళ్లల్లోని మెరుపు నా కళ్లని దాటిపోలేదు.

అడుగు ముందుకు పడలేదు. లోపలే ఉండిపోయాను. వరండా లోని తన పక్కన మరో కుర్చీలో కూచున్నాడు అతను. అతని వెన్నంటే వచ్చిన డాల్మేషన్ పక్కనే కూచుంది.

తలుపు పక్కనే ఉన్న కిటికీలోంచి వాళ్లిద్దరినీ తరచి చూశాను. చాలా రిలాక్స్‌గా కూర్చునున్నారిద్దరూ. తనపట్ల అతను చూపిస్తున్న ఆపేక్ష నాకు కళ్లకు కట్టినట్లు కనిపించింది. తనపట్ల అతను చూపే ఆరాధన నాకు ఈర్ష్య కలిగించింది.

ఆరడుగులకు రెండంగుళాలు తక్కువే ఉన్నా... మంచి ఫిజిక్ మెయింటెయిన్ చేస్తుండడం వలన ఇంకాస్త పొడుగ్గా కనిపిస్తాడు అతను. రిటైర్మెంటుకి నాలుగేళ్ల దూరంలో ఉన్నా అలా అసలు కనిపించడు.

మిలట్రీలో మంచి హోదాలో ఉన్నప్పుడే భార్య అనారోగ్యం అతన్ని వాలంటరీ తీసుకునేలా చేసింది. తరువాత యు.ఎస్. కాన్సులేట్‌లో చీఫ్ సెక్యూరిటీ ఆఫీసర్‌గా జాయినయ్యి అప్పుడే దాదాపుగా పదేళ్లు దాటింది. భార్య శాశ్వతంగా దూరమయ్యి మూడేళ్లు, తోడు దూరమై ఏర్పరచిన ఖాళీని దుఃఖంతో పూరించి ఎండుటాకులా మారే క్రమంలో నా స్నేహం, నా భార్య చూపిన వాత్సల్యం క్రమంగా ఊపిరులూది పచ్చని అరిటాకులా మారేట్టు చేసిందని చెప్పడానికి ఏ మాత్రం సంకోచించడు అతను. పిల్లలకి రెక్కలొచ్చి వెళ్లిపోయాకగానీ ఈ గేటెడ్ కమ్యూనిటీ ప్రాముఖ్యత మరింతగా తెలిసొచ్చిందని చెప్పడంలో అతను గానీ, మేము గానీ ఏమాత్రం సందేహించం.

రెండు మూడేళ్ల అంతరం ఉన్నా... నాలుగయిదిళ్ల అవతలున్నా మా మధ్య స్నేహం మరింతగా బలపడడానికి కారణం మా వేవ్ లెంగ్త్ కలవడమేనన్నది నా నమ్మకం.

కానీ, నా నమ్మకం నమ్మకం కాదనీ, అది కేవలం అపోహేనని నాకు తెలియడం మొదలైంది. ఈ ఆర్నెల్ల కాలంలోనే. మందు ఇద్దరికీ అలవాటే, రెగ్యులరే.

కానీ... అతను తాగేటప్పుడూ... తాగాక కూడా కంట్రోల్లో ఉండే వాడు. మిలటరీ క్రమశిక్షణ ఇందులో కూడానా అని గేలి చేసేవాడ్ని. అలవాట్లలో ఇద్దరం ఒకటే అయినా అవలంబించడంలో విరుద్ధం. .

అతనిది మిలటరీ క్రమశిక్షణ అయితే, నాది రియల్ ఎస్టేట్! క్రమం తప్పడం, అబద్ధాలూ, ఆశ పెట్టడాలూ...

గోరంతలు కొండంతలు. ప్రొఫెషన్లకి తగ్గట్టుగా శరీరాలూ. ఇక తన విషయానికి వస్తే... తను నాకన్నా ఇంచుమించు పదేళ్లు చిన్నది. అటు లావూ కాదు... ఇటు సన్నమూ కాదు. తెలుపూ కాదు నలుపూ కాదు... సమపాళ్లలో ఉంటుంది. ఒద్దికగా ఉంటుంది. పొందికగా ఉంటుంది. చక్కగా చీర కట్టుకుంటుంది... ఇంత పొడవు జడ వేసుకుంటుంది. నోరు తెరిచి ఇది కావాలి అని అడిగి ఎరుగదు. స్వతహాగా నాది కొంచం కమాండింగ్ నేచర్ కావడం మూలాన తను ఎప్పుడూ తగ్గే ఉంటుంది. అణకువగానే ఉంటుంది. గీసిన గీత దాటి ఎరుగదు. కానీ... ఈ ఆర్నెల్ల కాలంలో తనని పరిశీలించడానికి కాస్త వీలు చిక్కింది. కాస్తేం ఖర్మ మొత్తం వీలు చిక్కింది. తను మారింది. ముందులా అసలు లేదు. కొత్తగా ఉంది. తన ప్రవర్తన వింతగానూ ఉంది.

అతని సాన్నిధ్యం తనకు సంతోషం కలగజేస్తుందని తన కళ్లను చూసి చెప్పవచ్చు.

వాళ్లిద్దర్నీ గమనిస్తూనే ఉన్నాను. నా ఉనికిని పసిగట్టిందో ఏమో, డాల్మేషన్ కిటికీకి ఆవలి వైపున్న నన్ను చూసింది. నేను చప్పున తప్పుకున్నాను.

దాని గొంతులోంచి సన్నని మూలుగు వినిపించింది.

సూర్యుడు అటు వెళ్లగానే చీకట్లు చుట్టుముట్టాయి. అప్పటివరకూ కిటికీ వద్ద నిలుచున్న నేను చురుగ్గా కదిలి, వంటింట్లోని సన్నని తలుపు సందులోంచి బయటపడి వారిద్దరూ కూర్చున్న వరండాకి ఆనుకుని ఉన్న గుబురు గన్నేరుని చాటుగా చేసుకుని చూసి విస్తుపోయాను. నా కళ్లని నమ్మలేకున్నాను. నన్ను నేను సంబాళించు కోడానికి చాలా కష్టపడాల్సి వచ్చింది.

అక్కడ తను... అతని ఎదురుగా కూచుని ఫక్కున నవ్వుతూ ఉంది. పగలబడి నవ్వుతూ ఉంది. గుండెల్లోంచి వచ్చిన నవ్వది. కళ్లలో నీళ్లు చిప్పిల్లేంతగా నవ్వుతూనే ఉంది. నాకు ఆశ్చర్యమేసింది. తను ఇలా నవ్వగా చూడటం నాకిదే మొదటిసారి. ఇన్నేళ్ల మా వైవాహిక జీవితంలో తను ఇంతలా నవ్వడం నేనెప్పుడూ చూడలేదు... తను ఇంత స్వేచ్ఛగా.... మనస్ఫూర్తిగా... ఇంకా చెప్పాలంటే గుండెనిండా సంతోషంతో నవ్వడం- ఈమధ్య కాలంలో నేనెవర్నీ చూడలేదు. అబ్బురపడిపోయాను. అంతకంటె అబ్బురంగా చూస్తున్నాడు అతను, తనని.

"మీరింత, అద్భుతంగా నవ్వగలరని నాకీ రోజే తెల్సింది," అన్నాడతను.

వెంటనే సిగ్గుపడిపోయింది తను, అతని మాటలకి. నవ్వడం తాత్కాలికంగా ఆపేసినా తన కళ్లు ఇంకా నవ్వుతూనే ఉన్నాయి.

తన కళ్లు నవ్వడం చూడటం నాకిది మొదటిసారి. నవ్వే కళ్లు ఇంతందంగా ఉంటాయని కూడా నాకిప్పుడే తెలిసింది. ఇన్ని మొదటి అనుభవాలు నేనెలా వదిలేసు కున్నానో అర్థంకాలేదు.

తన కళ్లల్లో ఒలికే ఆనందాన్ని పారవశ్యంగా అనుభవిస్తూనే మెల్లిగా, "మీకిష్టమైన లతా మంగేష్కర్ పాట పాడండి," రిక్వెస్ట్ చేశాడు.

"నో..." మళ్లీ సిగ్గుపడిపోయింది తను.

నేను చెవులు రిక్కించి వింటున్నాను.

"ఇవ్వాళ మీరు పాడాల్సిందే... నేను వినాల్సిందే. అప్పటివరకూ కదిలేదిలేదు," కుర్చీలో బానింపట్టు వేసుకుని భీష్మించుకున్నాడు.

తను ఇబ్బందిగా కదిలి ఇంట్లోకి చూసింది. చూసి, "కాఫీ తాగుతారా," అడిగింది.

"మీరు మాట మార్చకండి," అల్లరి ధ్వనించింది అతని గొంతులో.

"ఒక్క నిమిషం ఉండండి," లేచి ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టి హాల్లోని లైటు వేసింది. వేసి, నేను పడుకునే మంచంవైపు నిర్లిప్తంగా చూసి... మంచినీళ్ల బాటిల్ తీసుకుని వరండాలోకి వచ్చింది. అతనికెదురుగా కూచుని ఒక గుక్క నీళ్లు తాగి మామూలుగా మారిపోయి, "ఏ పాట పాడాలి?" అడిగింది.

"ఏదైనా సరే... మీ ఇష్టం," అన్నాడు.

తను గొంతు సవరించుకుంది. "రిం ఝిం గిరే సావన్... సులగ్ సులగ్ జాయే మన్... భీగే ఆజ్ ఇస్ మౌసంమే లగి కేసే యే అగన్..."

నిశ్చేష్టుడినైపోయాను తన పాటకి. ఆశ్చర్యం, కోపం, బాధ... ఎలా రియాక్ట్ కావాలో అర్థం కావట్లేదు. సంభ్రమాశ్చర్యాలంటే ఇవేనేమో?

ఇప్పటివరకూ తగిలిన అన్నింటిలోకెల్లా అతి పెద్ద షాక్. తను ఇంత అద్భుతంగా పాడగలదని నాకు తెలీదు. తనదింత మెలోడియస్ వాయిస్ అని అసలు తెలీదు. స్వేచ్ఛగా, గొంతెత్తి తన్మయత్వంతో తను పాడుతూ ఉంటే... పాటలంటే ఏ మాత్రం తెలీని నేనే ఇంత ముగ్ధుడినవుతూ ఉంటే... ఆ జ్ఞానం ఉన్నవాళ్లు తలలు ఊపకుండా ఉండలేరు.

ఇదంతా ఒకెత్తైతే... నన్ను అతలాకుతలం జేసింది. ఇంకొకటి... తనకి హిందీ వచ్చన్న సంగతి మా పెళ్లైనప్పటినుంచీ అసలు ఏ మాత్రం తెలీదు. తను మాట్లాడగా వినలేదా, లేక నేను పట్టించుకోలేదా? భూమి గిర్రున తిరిగినట్టనిపించింది. అడుగులు తడబడ్డాయి. నా అలికిడికి డాల్మేషన్ గన్నేరు పొదవైపుగా దృష్టి సారించింది. దాని చెవులు నిక్కపొడుచుకున్నాయి. నిశ్శబ్దంగా కదలక మెదలక నిల్చుండిపోయాను.

అతను తన కళ్లల్లోని ఆనందాన్ని ఆస్వాదిస్తూ పరవశుడైపోయాడు. తను పాడడం అయిపోయాక కూడా అందులోని మాధుర్యాన్ని అనుభవిస్తూనే ఉండిపోయాడు.

ముందుగా తేరుకున్నది తనే. అతన్ని డిస్ట్రబ్ చెయ్యడం ఇష్టంలేక చూస్తూ ఉండిపోయింది.

కొద్దిసేపటి తరువాత తేరుకుని, “ఇంకో పాట... ప్లీజ్,” అభ్యర్థించాడు.

“సమస్యే లేదు... ఇంకో రోజు,” తేల్చేసింది తను.

“ఇంకొక్కటే...” మారాం చేశాడు.

“కాఫీ తాగుదామా?”

“అది ఇంకోసారి... ఇప్పుడు ఒక పాట అంతే,” అధికారంతో ఆదేశించాడో అభ్యర్థించాడో అర్థం కాలేదు.

మళ్లీ ఒక గుక్క మంచినీళ్లు తాగి అందుకుంది తను. “సిగ్గూ పూబంతి ఇసిరే సీతామాలచ్చీ... మొగ్గా సింగారం ఇరిసే సుదతీ మీనాక్షీ...”

నాకు నోటమాట పడిపోవడం ఇది రెండోసారి. ఇంత కళ దాగుందా తనలో?

నేను తనని గుర్తించలేకపోయాననే దుగ్గ మొదలయ్యింది. కానీ... తనలోని కళాభినివేశాన్ని గుర్తించి వెలికితీసిన అతన్ని అభినందించకుండా ఉండలేకపోతున్నాను.

ఎందుకు... ఎందుకిలా తను మరుగున పడిపోయింది. నేను పడేశానా? అనే భావన నన్ను చుట్టుముట్టి సిగ్గుపడేట్టు చేసింది.

ఎందుకు నా దగ్గర దాచింది తను. దాచిందా లేక తొక్కేయబడిందా? ఇదమిత్థంగా తేల్చుకోకుండా ఉండిపోయాను.

గన్నేరుపొద మీదే దృష్టి నిలిపిన డాల్మేషన్ చీకట్లో ఉన్న నన్ను పసిగట్టినట్టు, చిన్నగా విచిత్రంగా మూలిగింది. ఒక్కసారి లేచి నిల్చొని పొదవైపు గుర్రుగా చూస్తూ గట్టిగా అరవసాగింది.

ఠక్కున అక్కడి నుండి జారుకున్నాను. డాల్మేషన్ అరుస్తూనే ఉంది. అతను దాన్ని కంట్రోల్ చెయ్యడానికి ప్రయత్నిస్తున్నాడు.

వారి ఏకాంతం నా వల్ల చెడిపోయిందనే అనుకున్నాను. దానికి బాధపడాలో సంతోషించాలో తేల్చుకోలేకపోతున్నాను.

కిటికీలోంచి చూశాను. వరండాలోని వాళ్లిద్దరూ లేచారు. అతి భారంగా వీడ్కో తీసుకున్నట్టనిపించింది. డాల్మేషన్‌ని తీసుకుని అతనెళ్లిపోయాడు.

తను లోపలికి వచ్చి తలుపేసుకుంది. నేనున్న ప్రదేశం వైపు అభావంగా చూసి వెళ్లి ఫ్రిజ్‌లోంచి జ్యూస్ తీసి గ్లాసులో పోసుకుని వచ్చి సోఫాలో కూర్చుంది, మళ్లీ ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు వెళ్లి పుస్తకాల షెల్ఫ్‌లోంచి ఓ లావుపాటి పుస్తకం తెచ్చుకుని సోఫాలో చేరగిలబడి కూచుని, కాళ్లు టీపాయ్ మీద పెట్టుకుని పుస్తకంలోకి తల దూర్చేసింది.

నేను తననే చూస్తూ ఉండిపోయాను. ఎందుకో తను ఈరోజు... రోజూకంటే అందంగా కనిపించింది. కనుబొమల మధ్య దేదీప్యంగా వెలుగుతున్న కుంకుమ బొట్టు నన్ను అలజడికి గురి చేసింది. ఆందోళన కలిగించింది.

మెల్లిగా తను పుస్తకంలోంచి తలెత్తింది. నా మంచంవైపు చూసింది దీర్ఘంగా. తన దృష్టి మంచం మీద లేదనే సంగతి నాకర్థమవుతోంది. ఏవో ఆలోచనల్లో కూరుకుపోయినట్టుంది.

ఈ రోజెందుకో తన దృష్టి నామీద లేదనిపిస్తోంది. నిజంగా లేదా? లేక నటిస్తోందా? ఆలోచనల్లోంచి తేరుకుని మళ్లీ పుస్తకంలోకి తల దూర్చేసి అందులో లీనమైపోయింది.

ఈ మధ్యన నేను తనలో గమనించిన మరో మార్పు... ఈ పుస్తకాలు. ఎంతసేపు ఆ పుస్తకాలు ముందేసుకుని కూర్చుంటుంది. ఇంతకుముందు ఈ అలవాటు లేదు తనకు. ఈ మధ్యే... ఈ ఆర్నెల్ల నుంచే ఈ మార్పు. ఇవేం పుస్తకాలో నాకర్థం కావటం లేదు.

అవి నా కంటే ముఖ్యమైనవా? ఏవేవో పుస్తకాలు. ఇంగ్లీషు, తెలుగు... ఎక్కడెక్కడి నుంచో తీసుకొస్తూంది. ఈమధ్య అతను కూడా కొన్ని తీసుకువచ్చి ఇచ్చినట్లు గుర్తు.

షెల్ఫ్‌లన్నీ పూర్తిగా పుస్తకాలతో నింపేసింది. అసలిన్ని పుస్తకాలు మనుషులు చదవగలరా అనే సందేహం మొదలైంది. అసలేముంటుంది ఈ పుస్తకాల్లో, నాకైతే పరమ బోర్. న్యూస్ పేపర్ చదవడమే బద్ధకం నాకు.

రెండు నెలల క్రితం ఆ సందేహం కూడా తీరిపోయింది. బాత్రూం పైనున్న లోరూఫ్‌లోంచి ఒక పెద్ద అట్టపెట్టి దింపింది, అతని సహాయంతో.

దాన్ని ముందేసుకుని ఇద్దరూ కూర్చుని ఒకో పుస్తకం తియ్యడం, తిరిగెయ్యడం, దాని గురించి తన్మయత్వంగా మాట్లాడుకోవడం. నాకు విచిత్రం అనిపించింది. అప్పుడు రూఢీ అయ్యింది, తనకు పెళ్లికి ముందు నుంచే ఈ అభిరుచి ఉండేదని.

మరి ఎందుకు కొనసాగించలేదు? నేనేం వద్దనలేదే? కట్టడి చెయ్యలేదే? కనీసం నాకు తెలపలేదేం?

అవును నేను మొండిఘటాన్నే! నా నోటి నుంచి మాట వెలువడిందంటే అది జరిగి తీరాల్సిందే. అందరూ పాటించాల్సిందే! పిల్లలైనా పెళ్లాం అయినా ఒకటే. లేకపోతే పాతరేసేవాడ్ని.

నేనిష్టపడనని తెలిసి నా దగ్గర దాచిపెట్టిందా? అంత భయపడేవాళ్లా నేనంటే? పిల్లలు కూడా అంతేనేమో? నాకంటే తన దగ్గరే వారికి మాలిమి ఎక్కువ.

నాకు ప్రేమించడం రాదా? తెలపడం రాదా? ఎంత కష్టపడ్డాను వీళ్లకోసం. రేయింబవళ్లు కష్టపడి సంపాదించింది వాళ్ల చదువుల కోసం, భవిష్యత్తు కోసమేకదా? వారి పట్ల కఠినంగా ఉండడం తప్పా?

నేనలా ఉన్నందువల్లనే వాళ్లలా జీవితంలో సెటిల్ అవ్వగలిగారేమో అనే ఆలోచన కలగదా?

ఏదైతేనేం నేను మాత్రం ఓడిపోయాను. వారిని ప్రేమించానోలేదో తెలీదు కానీ మనుషుల్ని దగ్గర చేసుకోలేకపోయాననే బాధ మాత్రం నన్ను విడిచిపోదు.

అర్ధరాత్రి ఎప్పటికో పుస్తకం మూసేసి వెళ్లి పడుకుంది బెడ్రూంలో. నన్ను పూర్తిగా మరిచిపోయిందనే సంగతి మింగుడుపడకుండా ఉంది.

నాకేం చెయ్యాలో తోచలేదు. తనని కిటికీలోంచి అలాగే గమనిస్తూ ఆ చీకట్లో అలాగే పొదలమాటున ఉండిపోయాను.

* * *

సూర్యుడు లేవకముందే లేచి పనుల్లో పడిపోవడం అలవాటు తనకి. ఆ అలవాటు ఇంకా మానలేదు. నేనెప్పటికో నిద్ర లేచేవాడిని. రోజూలాగే లేచింది. నేను లేచే ఉన్నాను. నిద్ర మరచి ఆర్నెల్లవుతోంది మరి.

బ్రష్ చేస్కుని, ఫ్రిజ్‌లో ఉన్న పాల పాకెట్ తీసి కాఫీ చేసుకుంది. పెద్ద మగ్‌లో వేడి వేడి కాఫీ తాగుతూ పుస్తకం తీసుకుని వరండాలోకి వెళ్లిపోయింది... సూర్యుడ్ని ఆహ్వానించడానికి కాబోలు!

కనీసం ఇటువైపు చూపులు కూడా సారించలేదు. అసలీ ఇంట్లో కాఫీ తాగడం నాకు చోద్యంలా తోస్తుంది. ఇంట్లో ఎప్పుడూ 'టీ' నే. మరిప్పుడెందుకిలా మారింది తను.

ఈ ఆర్నెల్లల్లో నా కళ్ల ముందు జరుగుతున్న మార్పులు నాకు వింతగా తోస్తున్నాయి. అసహనం రేకెత్తిస్తున్నాయి. చిరాకు తెప్పిస్తున్నాయి.

దూరంగా కుక్క మొరిగిన శబ్దం... కిటికీలోంచి చూశాను. అతను... వెనకాలే డాల్మేషన్. చిర్రెత్తింది నాకు. వేగంగా వచ్చి తన పక్కనే చతికిలబడ్డాడు. డాల్మేషన్ అటు ఇటు పరిగెడుతోంది.

ఏదో అని లేచింది తను... వెనకాలే అతను.

"ఈమధ్య కాలంలో మీ ఇంట్లో కాఫీ ఘుమఘుమలాడుతోంది... మునుపటిలా 'టీ' తాగట్లేదా?" అడిగాడతను.

"టీ... నాకిష్టముండదు."

తన జవాబుకి బిక్కచచ్చిపోయాను.

అతనికి కాఫీ తెచ్చిచ్చింది. కాఫీని ఆస్వాదిస్తూ కబుర్లాడుతున్నారు. ఎంత హాయిగా కూర్చున్నారిద్దరూ... ఏ హడావిడీ లేకుండా, ఏ పరుగులూ పెట్టకుండా... నింపాదిగా. కాలం కరిగిపోతుందనే ఆదుర్దా లేకుండా... తీరుబడిగా... ఒకరికొకరు తోడుగా.

నాలో తెలీని గగుర్పాటు. ఏదో అనిశ్చితి. స్థిమితంగా ఉండలేకపోతున్నాను.

ఎందుకిలా నా కళ్ల ముందే... జవాబుల్లేని ప్రశ్నలే అన్నీ. టాపిక్ వంట మీదికి మళ్లింది.

"ఈ రోజు నో బ్రేక్ ఫాస్ట్... జస్ట్ బ్రంచ్."

"ఏంటి స్పెషల్," అతని కుతూహలం.

"మామిడికాయ పప్పు... పచ్చిపులుసు."

"వావ్... బ్యూటిఫుల్ కాంబినేషన్... మే ఐ జాయిన్."

బ్రంచ్‌కి పిలవకపోతే షూట్ చేసేట్టే ఉన్నాడు.

నాకు మండిపోతోందిక్కడ, ముక్క లేందే ముద్ద దిగదు నాకు.

"ఎనీ నాన్ వెజ్," అతని ఆశ.

"ఐ యామె వెజిటేరియన్," నీళ్లు చిలకరించింది తను.

నేను దిమ్మతిరిగిపోయాను. ఒక్కొక్కటిగా కొడుతున్న షాక్‌లకి విలవిల్లాడిపోతున్నాను. తను... వెజిటేరియనా!

"ఆర్ యూ ష్యూర్," అతను.

"ఆబ్సల్యూట్లీ," తను.

"మరి ఇంతకు పూర్వం..." అతనాగిపోయాడు.

"పచ్చడి మెతుకులు," గలగలా నవ్వింది, నేనుండే వైపు చూస్తూ. తన కళ్లల్లో కించిత్తు బాధ కూడా కనిపించట్లేదు. పైగా తృప్తిగా నవ్వింది. హాయిగా నవ్వింది.

నాకు అరికాలిమంట నెత్తికెక్కింది, తన నవ్వు చూసి. నాన్ వెజ్ అద్భుతంగా వండే తను, వెజిటేరియన్... అనే వాస్తవం జీర్ణం కాకుండా ఉంది. అస్థిమితంగా కదిలాను.

అప్పటివరకూ బయట తారట్లాడుతున్న డాల్మేషన్ వేగంగా లోపలికి వచ్చింది... అరుస్తూ... నేనుండే వైపు చూస్తూ.

"ప్లీజ్... దాన్ని బయటే ఉంచండి," అరిచేసింది తను.

అతనాశ్చర్యపోయాడు.

"ముందు దాన్ని తీస్కెళ్లి బయట కట్టెయ్యండి... ప్లీజ్," తన అభ్యర్థనలో భయం ధ్వనించింది.

అతను డాల్మేషన్‌ని తీసుకెళ్లి బయట వరండా పక్కన చెట్టుకి కట్టేసి వచ్చాడు.

"ఏమైంది?... సడన్ గా," అడిగాడు.

"నాకు కుక్కలంటే ఇష్టం ఉండదు," చెప్పింది.

"ఇప్పటివరకు ఎందుకు చెప్పలేదు, తీసుకొచ్చేవాడ్నే కాదుగా..." విస్తుపోయాడు.

"ఎందుకంటే... ఎందుకంటే... అవి చూపించే ప్రేమను నేను తట్టుకోలేను. వాటి విశ్వాసం ముందు మనుషులు మరుగుజ్జుల్లా కనిపిస్తారు... అందుకే!"

"ప్రేమించేవారిని ఇంకా ప్రేమిస్తారుగాని ఇలా ద్వేషిస్తారా?" ఆశ్చర్యపోయాడు.

"అవి చూపే ప్రేమ, విశ్వాసాల ముందు ఎవరైనా తక్కువే... ఇదిగో ఈ డాల్మేషన్ జీవిత కాలం మహా అయితే పదీ... పన్నెండేళ్లు, తరువాత అది చచ్చిపోతుంది, మనని

ప్రేమించేవారు మన కళ్ల ముందే చచ్చిపోతే మనం భరించగలమా, దాని ప్రేమను మరువగలమా... అందుకే వాటిని దగ్గర తీయను, అలాంటి దాన్ని విడిచి ఉండలేను... నా వల్లకాదు, ప్రేమను పొందకపోవడం వల్ల ఏమీ కాదు... కానీ ఒక్కసారి ప్రేమించాక విడిచి ఉండడం కష్టం, ఈ ఆర్నెల్ల నుంచి నేను హాయిగా ఉన్నాను... నన్ను ఇలాగే ఉండనివ్వండి,'' కళ్లల్లో నీళ్లు తిరుగుతుండగా ఏడ్చేసింది.

అతను తనని దగ్గరగా పొదువుకుని నుదుటి మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. సాంత్వన కలిగినట్లుంది, ఒదిగిపోయింది.

నాకు నా విలువేంటో చెప్పకనే చెప్పినట్లనిపించింది. ఇక నాకు అక్కడ స్థానం లేదన్న సంగతి తెలిసిపోయింది. ప్రేమించడం తప్పుకాదు... దాన్ని వెలిబుచ్చకపోవడం చాలా పెద్ద తప్పని తెలుసుకున్నాను.

తెరిచి ఉన్న కిటికీ గ్రిల్స్ సందుల్లోంచి నిశ్శబ్దంగా బయటికి జారి... ఉత్తరం వైపు బయల్దేరాను.

కనిపించని నావైపు చూస్తూ డాల్మేషన్ అరుస్తూనే ఉంది.

ఆంధ్రజ్యోతి ఆదివారం
17 మార్చి 2019

*

24 ఆగస్టు, 1969న రంగారెడ్డి జిల్లాలో పుట్టిన **కొట్టం రామకృష్ణారెడ్డి** మొదటి కథ **తీర్పు** రచన మాసపత్రికలో ఫిబ్రవరి, 1994లో అచ్చయింది. 25 కథలు రాశారు. 2019లో *నూనెసుక్క ఇంకిన్ని కథలు* కథాసంపుటం ప్రచురించారు. చేస్తున్నది అస్థిరమైన ప్రైవేట్ ఉద్యోగం.

చిరునామా: ***17-1-382/పి /123, గవర్నమెంట్ ప్రెస్ కాలని,***
చంపాపేట్, హైదరాబాద్ - 500 059.
ఫోన్ : 924 6565 824 ***rkrkottam@gmail.com***